ud til vore Venner og Kolleger i hvert af de Lande, som staat i Alliancen, for at hjælpe og opmuntre dem i den nuværende Situation. Under Mrs. Catts Fraværelse maa jeg søge at udfylde hendes Plads efter ringe Evne.

Hvad jeg særlig ønsker at sige er dette: Rundt om os ser vi Brud, Forbitrelse og Misforstaaelser, der skyldes Krigen. Men ikke des mindre maa vi — uden Hensyn til personlige Pinagtigheder — holde fast ved Beslutningen om, at vor internationale Alliance skal bevares. Vi maa under alt, hvad der sker, nære den faste Tro, at det Gode er stærkere end det Onde, at Retfærdighed og Medlidenhed er stærkere end Had og Ødelæggelseslyst, saa vist som Livet er stærkere end Døden.

Vi Kvinder, som har arbejdet sammen for en stor Sag, har fælles Haab og fælles Idealer, der binder os til hinanden med ubrydelige Lænker. Og vi maa nu vise Verden, at det, der forener os, er stærkere end det, der skiller os. Mellem mange af os er der desforuden et personligt Venskabsbaand, der er blevet stærkere med hvert Aars fælles Arbejde. Gennem alle de Vanskeligheder, der vil møde os, maa vi holde fast ved disse Haab og Idealer, der i sig selv er gode og som derfor vil være den bedste Hjælp for os i Prøvelsens Tid.

I næsten alle Lande, enten de er krigsførende eller ej, har Krigen foraarsaget store Lidelser. I vort Land i Særdeleshed er Ulykkerne allerede overvældende. Jeg er sikker paa, at rundt om i Landene vil Valgretskvinder modigt give sig i Lag med Arbejdet paa at hele, erstatte og lindre. De vil bestandig mindes, at Kvinden repræsenterer Slægtens Livskraft og Fremtid, der findes levendegjort i Moderen og Barnet.

Den internationale Alliance har foreløbig indstillet det sædvanlige Arbejde for Valgret. Hovedkontoret i London har paataget sig at skaffe Hjælp under forskellig Form til den Skare udenlandske Kvinder, som paa Grund af Krigen er strandede her i Byen, i adskillige Tilfælde blottede saavel for Penge som for Venner. Alliancens Kasserer, Mrs. Coit, og en af Sekretærerne har været utrættelige under dette Hverv; de har siden Krigens Udbrud tilbragt hver eneste Dag paa Kontoret, hvorfra de leder det betydningsfulde og vanskelige Arbejde med Assistance af en stor Mængde frivillige Hjælpere.

Paa mine Kollegers og egne Vegne beder jeg Alliancens Forbundsfæller i hvert enkelt Land om at modtage Forsikringen om vor dybeste Medfølelse og Sorg. I mange Lande foreligger den Kendsgerning, at en umiddelbart forestaaende Opfyldelse af vort Haab om Gennemførelse af Kvindens Valgret er bleven tilintetgjort af Krigen. Men dette bør paa ingen Maade vække Fortvivlelse hos os. Godt udført Arbejde for Kvindens statsretslige Ligestilling vil aldrig være spildt. Vi kan være sikre paa, at det vil bære Frugt, naar Tiden dertil kommer.

Den eksempelløse Ulykke i Form af en næsten verdensomspændende Krig, der bringer Millioner af Mænd Ansigt til Ansigt med det

---

fordi de Mænd, de muligt kunde ægte, dræbes? Tænk saa tillige paa de Skarer af ugifte Mænd, som hvert Land kræver til sin staaende Hær i Fredstid, og paa det forrykkede Forhold, dette medfører. — Man taler om den lave Fødselsprocent! Man raaber paa, at der maa fødes flere Børn! Men er det da Statsklogskab at lade stærke, unge Mænd dræbe for bagefter at raabe paa en højere Fødselsprocent? Jo, det er — thi der skal skaffes Soldater til den næste Krig. Og derfor skal Kvinderne sættes under Kritik og Censur, saa de kan formaas til at sætte flere Børn i Verden, der — naar deres Tur kommer — kan blive Kanonføde.

Eugenik og Krig.

Racehygiejnikeren fortæller os, at Krigens Virkning paa Nationen er, at den forringer Racen alene ved den enkle Kendsgerning, at den indskrænker Valget af Ægtefælle. Dr. Starr Jordan tilføjer: »I Krig ødelægges de yngste og stærkeste af Nationen, mens de svagere Medlemmer fører Racen videre«. Men ikke blot Krigens Menneskетab forringer Racen. Napoleon indførte en Lov, der beskyttede Utugt af Hensyn til de ugifte Soldater. Denne Lov paaførte Kvinderne uoverskuelige Lidelser, ikke blot i Form af det enkelte Individs Nedværdigelse, men tillige ved at overføre Sygdom og Livssvækkelse til utallige, uskyldige Kvinder og Børn over hele Europa, og videre endnu.

Kvinderne bærer Krigens Byrde uforskyldt.

Kvinden er ikke ansvarlig for Krig, thi op til Nutiden har hun ikke haft Ret til at afgive sin Stemme angaaende Nationens Skæbne. Manden lider frygteligt i Krigstid, han dør under ubeskrivelige Rædsler eller omkommer under de Sygdomme, der følger Hærene som en Nemesis. Men han er til en vis Grad ansvarlig for, hvad der sker, fordi han besidder den politiske Indflydelse, der kan forhindre Krig. Sandt nok, erklærer en Regering undertiden Krig uden at æske Folkets Mening; men ingen Regering tør kaste sig ind i en Krig uden Sikkerhed for, at Folkets Semning er for den — — —

— — Som Følge heraf maa man regne med, at Mændene som Helhed Verden over fortrækker Krig. Mrs. St. Clair Stobart skildrer Krigen saaledes: »To Skarer af Mænd, der ikke har noget personligt Mellemværende eller føler personligt Fjendskab, bliver sat overfor hinanden med den Opgave at dræbe, fordi Statsmændene i deres respektive